

Gregg Loomis

Het Elizabeth-geheim

Karakter Uitgevers B.V.

1

Koninklijk paleis, Hatfield Hertfordshire, Engeland Eind november 1558

De herfstregens en het zware verkeer hadden wat er over was van de oude Romeinse weg uit Londen zwaar beschadigd en de nauwelijks aanwezige wielophanging van de koets leek elke hobbel alleen maar te verergeren. John Dee was dankbaar dat de reis minder dan een halve dag zou duren.

Afgezien van het ongemak was er veel om over na te denken. De laatste keer dat hij Hatfield had bezocht, was de huidige bewoner nog een gevangene geweest. Elizabeth Tudor, onlangs vrijgelaten uit de Tower, was in het paleis opgesloten. Opgesloten in betrekkelijke luxe, maar niettemin opgesloten.

Het had letterlijk naar brandend protestantenvlees gestonken toen de oudere halfzuster van de prinses, Mary, een eindeloze rij niet-katholieken naar de brandstapel had gestuurd. Zelfs voor de toekomst van Elizabeth werd gevreesd.

Mary, dochter van koning Hendrik en de Spaanse en zeer katholieke Catherina, erkende de ontbinding van het huwelijk van haar ouders niet, ook al benoemde Hendrik zichzelf als gevolg ervan tot hoofd van de Kerk van Engeland, in plaats van de paus in Rome. Voor de katholieke Kerk betekende het dat Mary's halfbroer Eduard en halfzuster Elizabeth bastaards waren.

Na de dood van de ziekelijke Eduard – hij was nog maar vijftien – had Mary zichzelf tot koningin uitgeroepen, waarbij ze de door Eduard aangewezen opvolger, de zeventienjarige Lady Jane Grey, koningin voor negen dagen, had afgezet en laten onthoofden, net als haar echtgenoot, de negentienjarige Dudley. Daarna waren er naar schatting driehonderd protestanten op de brandstapel gegooid.

Maar dat was nu verleden tijd. Mary was een paar dagen geleden overleden en Elizabeth was nu de onomstreden monarch. Ze zou vandaag haar eerste raadsvergadering houden en had Dee gevraagd om de sterren te raadplegen en een gunstige Kroningsdag te kiezen.

En dat had hij gedaan: het zou 19 januari worden.

Hij had ook een verrassing voor haar.

Hij glimlachte.

De laatste keer dat hij de toekomst had voorspeld van de huidige koningin, had dat grote gevolgen voor hem gehad. De toenmalige prinses had niet alleen gevraagd naar haar eigen lot, maar ook dat van haar halfzuster Mary.

Het bekendmaken van wat de sterren zagen in de toekomst van een regerend monarch was riskant. Het was bekend dat woorden, als ze eenmaal aan het papier waren toevertrouwd, de neiging hadden waar te worden. Daarom kon een slechte voorspelling voor de troon als verraad worden opgevat. Om maar niet te spreken van wat de Kerk vond van het lezen van de sterren. Die beschouwde dat als hekserij.

Maar de wetenschapper had geleerd van zijn astrologische waarnemingen en voorspellingen. Hij had een tijd in de Tower of London opgesloten gezeten en er was een proces geweest voor het hof van de Star Chamber. Hij was als een van de weinigen vrijgesproken, maar hij was wel overgedragen aan bisschop Bonner voor ‘religieus onderzoek’. Uiteindelijk waren de geestelijke en hij dikke vrienden geworden.

De koets hobbelde van de onregelmatige bestrating op een smallere weg die veel gelijkmatiger was. Dee stak zijn hoofd uit het raampje. Voor hem rezen de schoorstenen en de rode bak-

stenen muren van Hatfield Palace op. Aan de andere kant van de koets zag hij in een groene was de goed onderhouden buxustuin.

Even later gaf de koetsier het tweespan paarden over aan verzorgers in livrei en klom Dee uit de koets. Een beweging trok zijn aandacht.

In de imposante ingang van het paleis stond de koningin, haar roodbruine haar modieus opgestoken, in plaats van loshangend, zoals toen hij haar de laatste keer had gezien. Haar gewaad was van groen fluweel, afgezet met parels, heel anders dan de eenvoudige kleding die ze tijdens haar gedwongen verblijf hier droeg. Maar er was nog iets wat hem opviel, al kon hij het nauwelijks omschrijven: een duistere waardigheid, een zwaarte die niet paste bij haar tweeëntwintig jaar.

Hij viel op één knie en boog zo diep dat zijn lange, gepunte baard bijna de grond aanraakte toen hij zijn zwarte muts van zijn hoofd lichtte. ‘Majesteit.’

De jonge koningin ontblootte haar perfecte tanden en raakte zijn elleboog aan, een teken voor hem om overeind te komen. ‘Goedemorgen, meester Dee. Kom.’

Dee volgde zijn koningin naar binnen, omringd door een groot gevolg van kameniers, knechten en hofdames. Dudley en Cecil waren er ook. Persoonlijk was hij de mening toegedaan dat hun enige taak erin bestond Elizabeth zoveel mogelijk lof toe te zwaaien. De optocht voerde door verschillende kamers en steeds werd hun komst aangekondigd door kreten van met hellebaarden uitgeruste Beefeaters.

De Ontvangkamer, de grootste in het paleis, waarin bals en banketten konden worden gehouden en audiënties voor de onderdanen, was voorheen een lege ruimte geweest. Nu stond er weelderig meubilair langs de muren opgesteld. Aan de ooit kale, met eikenhout betimmerde muren hingen nu portretten van mensen die Dee met moeite herkende en Vlaamse jachttapijten, alles in het gedempte licht dat door het ondoorschijnende glas van de hoge, smalle ramen viel en van het vuur dat brandde in de twee reusachtige, van fraai beeldhouwwerk voorziene schoorstenen. De novemberkou werd er nauwelijks door verdreven.

Hij kreeg niet de tijd om erover na te denken hoe zoveel veranderingen zo snel hadden kunnen worden aangebracht, maar werd haastig via een trap naar een veel kleinere ruimte gebracht. Deze werd goed verwarmd door een enkele open haard. Waarschijnlijk was dit het geheime kabinet van het paleis. Als ze er resideerde, ontving Elizabeth hier belangrijke gasten, zoals ambassadeurs.

Op een door met fluweel beklede stoelen omringde tafel lagen dobbelstenen. De nieuwe koningin had zitten dobbelen, een spel dat ze graag speelde. Nu was ze in staat om haar verliezen te bekostigen. Op een houten, bewerkte zijtafel lag een halvemaanvormig, zoet *manchet*-brood. Het grovere tarwe-roggebrood was niet langer gepast. Een stuk kruimelige cheddar en een fles malvasia-wijn stonden ernaast.

De kamer liep snel vol. Elizabeth wendde zich tot haar entourage. ‘Ga weg! Laat ons alleen.’

Hun vertrek werd begeleid door een ontevreden gemopper.

De jonge koningin liep naar de zijtafel, vulde twee kelken met wijn en gaf er een aan Dee. Het viel hem op dat wijn in de plaats was gekomen van met bessen op smaak gebracht bier en dat er nu zilver werd gebruikt in plaats van tin.

Elizabeth nam plaats op een stoel op een soort podium. Dee vermoedde dat hij diende als tijdelijke troon. Ze gebaarde hem ook te gaan zitten.

‘Wij hebben u hierheen ontboden met een reden, meester Dee,’ zei ze.

‘Uwe Majesteit gelukkig te zien zou al reden genoeg zijn.’ Dee was zich er altijd van bewust hoe gevoelig de koningin was voor vleierij.

‘Wij zijn er bezorgd over wat onze regeringsjaren zullen brengen. Daarom wensen wij dat u de sterren nogmaals raadpleegt.’

Dee verschoof in zijn stoel. ‘Majesteit...’

De koningin glimlachte nog eens naar hem en haalde een opgerold document uit de mouw van haar gewaad tevoorschijn. Het was dichtgebonden met een lint. Ze reikte het hem aan. ‘Ik ben me bewust van uw onzekerheid over deze zaken. Lees dit.’

Dee deed wat ze hem vroeg en op zijn gezicht verscheen een uitdrukking van ongelof. ‘Uwe Majesteit heeft mijn terughoudendheid voorzien.’

‘Inderdaad, meester Dee. Door dit koninklijk decreet zal elke uiting of publicatie van voorspellingen, gissingen of profetieën, gedaan door ene John Dee, niet mogen worden bestempeld als ketterij, verraad of belediging van de Kerk of de Staat, maar als daden die door ons zijn opgedragen. Als hoofd van zowel de Kerk als de Staat bezitten wij het gezag om te bepalen wat wel of niet ketterij of verraad is.’

Dee zweeg even, hij werd overweldigd door een vrijheid waarvan hij nooit had durven dromen. Toen viel hij haast uit zijn stoel en knielde weer voor haar neer. ‘Uwe Hoogheid...’

Elizabeth gebaarde hem terug in zijn stoel. ‘Het is net zoveel in ons als uw voordeel, meester Dee. Welnu, welke wijze boodschap hebt u voor de nieuwe koningin?’

Daar hoefde hij niet over na te denken. ‘Bouw schepen, majesteit, twee of drie grote zeilschepen, met mariniers als bemanning.’

‘Waarom, als ik u vragen mag?’

‘Om de zeeën van de nieuwe wereld te bevaren, Uwe Hoogheid. De Fransen en Spanjaarden doen het al. Met zoveel schepen kan Engeland daar en in de rest van de wereld een rijk opbouwen dat groter is dan het heidense Ottomaanse Rijk.’

‘Een rijk?’

‘Het Britse Rijk.’

Elizabeth dacht even na. “‘Het Britse Rijk’”. Die woorden klinken mij plezierig in de oren.’

Nu was het Dee’s beurt om iets uit zijn zak te halen, iets wat in een glanzend koperen doosje zat. Hij overhandigde het aan de koningin.

Zij bekeek het even. ‘Het lijkt een kompas, maar...’

‘Tets meer, majesteit.’

Ze fronste haar voorhoofd. ‘Wat dan?’

‘Tets om te navigeren in gebieden waar er maar één richting is.’

Ze draaide het voorwerp rond in haar handen. ‘Verklaar u nader.’

Dat deed hij. Hij besloot met: ‘Ik heb er verschillende gemaakt en ben bereid deze kennis te delen met de kapitein van uw schepen.’

2

De anglicaanse kerk Saint Mary the Virgin
Mortlake High Street
Mortlake, Borough of Richmond, Londen
Juni 2013

Dominee Megan Pierce stond bij het enige raam van haar kleine kantoor. De helling die naar de rivier omlaag liep en de vier vrouwen in de kleuren van Mortlake Anglican en de Alpha Boat Club die stroomafwaarts peddelden zag ze helemaal niet. Het enige wat ze zag en waar ze aan kon denken was de berg aarde iets naast de rivier en het gapende gat in het gazon ernaast.

Het was heel eenvoudig begonnen. De parochiezaal moest worden vergroot. Er was een architect aangetrokken om nog een toevoeging te maken aan het oorspronkelijke tudorgebouw uit 1543. Er werd gegraven.

En toen waren de problemen begonnen.

De graafmachine was nog geen uur op het terrein aanwezig toen iets werd blootgelegd wat leek op de restanten van een houten kist en dominee Pierce van haar werk aan de preek voor zondag werd weggeroepen.

Een blik op het koperbeslag deed vermoeden dat de kist oud was. Hem en de onmiddellijke omgeving ervan verstoren zou niet alleen tot een hoge boete kunnen leiden van Monumentenzorg,

maar ook tot negatieve publiciteit. De Engelsen namen de zorg voor hun monumenten uiterst serieus.

De volgende dag waren twee vertegenwoordigers van Monumentenzorg gekomen die toezicht hielden op de opgraving van de kist en een uur lang met metaaldetectoren over het terrein hadden gelopen. Na een belletje met Emmet Burl, de advocaat van de parochie, wist ze dat de voorwerpen die in de kist waren aangetroffen niet vielen onder de Treasure Trove-wet, omdat er geen goud en zilver bij was. Dat zou betekenen dat ze zouden kunnen worden geconfisqueerd door het British Museum, dat vervolgens de vinder zou belonen, vermoedelijk de man van de graafmachine. De Treasure Trove-wet maakte dat de landeigenaar nergens recht op had. Dat had haar heel onredelijk geleken, tot de advocaat haar uitlegde dat de regel was ontstaan om mensen ervan te weerhouden hun kostbaarheden te begraven en op die manier de belastingen te ontduiken.

Hoe dan ook, de wet was niet van toepassing.

De parochie, zo leek het, was een aantal koperen voorwerpen rijker geworden, bedekt met een roestlaag waardoor een van de mensen van Monumentenzorg schatte dat ze eeuwen in de grond hadden gezeten, maar hij wist niet hoeveel eeuwen.

De dominee had maar een paar minuten achter de computer nodig om erachter te komen dat ze slechts enkele meters van het huis zat dat John Dee in 1579 van zijn moeder had geërfd en waar hij tot zijn dood in 1610 had gewoond. Ze wist dat Dee wortels had in Mortlake. Ze wist alleen niet dat zijn huis zo dichtbij had gestaan.

Ze voelde zich niet helemaal prettig bij Dee, een dodenbezweerder die contact had onderhouden met geesten en engelen, een tovenaars en astroloog, bezigheden die allemaal door de Kerk werden veroordeeld. Maar wie was zij om te oordelen? De man was de beroemdste inwoner van Mortlake. De kerk zou zelfs later dat jaar een plaquette voor hem oprichten, ondanks zijn bovennatuurlijke hobby's.

Haar iPhone piepte en onderbrak haar mijmeringen. Een blik op het scherm vertelde haar dat het Burl, de advocaat, was.

‘Goedemorgen, meneer Burl.’

‘Insgelijks.’

Hij klonk buiten adem, alsof hij net een sprintje had getrokken. Niet ongewoon. Advocaat Burl klonk altijd zo. Het was alsof hij de zaken van de parochie zo snel mogelijk afgehandeld wilde hebben. Hij deed het meeste gratis, dus zijn haast was begrijpelijk.

‘Goed nieuws,’ sprak hij snel. ‘Ik heb hier de brief van Monumentenzorg, die bevestigt dat de Treasure Trove niet van toepassing is. Ze zouden natuurlijk graag zien dat Saint Mary the Virgin de voorwerpen aan het British Museum schenkt.’

‘Ik zal de zaak in de volgende vergadering van de kerkenraad bespreken.’

‘O, nog iets: u bent niet verplicht om iets te doneren. Misschien wilt u enkele of alle voorwerpen eerst laten taxeren.’

‘Als we ze toch weggeven, waarom zouden we ons die kosten dan op de hals halen?’

Een deel, een groot deel van het werk van de dominee bestond uit het toezien op de financiën.

‘Enkele van de voorwerpen zouden op de markt veel geld kunnen opbrengen. Saint Mary the Virgin kan dat geld goed gebruiken.’

Dat was geen nieuws.

‘Dank u wel, meneer Burl. Ik zal dat ook met de kerkenraad bespreken.’

Misschien klonk de zucht van opluchting waarmee de advocaat afscheid van haar nam alleen in haar verbeelding.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

GREGG LOOMIS

Het geheim van Mithridates

Oud-FBI-agent Lang Reilly moet een van de grootste ontdekkingen in de geschiedenis van de geneeskunde zien te beschermen: een universeel immunitesserum tegen ziektes

In het jaar 88 voor Christus stierf koning Mithridates van Pontus, ogenschijnlijk aan een vergiftiging. Zijn zoon, prins Mithridates, verdween daarna zeven jaar het woud in, op zoek naar giftige planten. Na zijn terugkomst geniet hij een avondmaal met zijn moeder en broer, beiden overleven het niet. Mithridates, die daarna tot koning wordt gekroond, had zijn bord niet aangeroerd.

In het hedendaagse Turkije wordt een jongen gebeten door een giftige slang. Zijn dokter meldt dat het kind er geen gevolgen van ondervindt en dat hij immuun lijkt voor het gif. Vanaf dat moment ontstaat er een strijd om zijn bloed, en willen verschillende mensen het koste wat kost in handen krijgen. Ze gaan zelfs zo ver dat de dokter die de ontdekking heeft gedaan het met zijn leven moet bekopen.

De ontdekking bereikt ook het Amerikaanse continent, het kantoor van oud-FBI-agent Lang Reilly om precies te zijn. Reilly besluit om meteen naar Turkije af te reizen en de zaak tot op de bodem uit te zoeken. Al snel nadat hij daar aankomt wordt zijn huis leeggeroofd, zijn auto binnenstebuiten gehaald door mannen gekleed als politieagenten en wordt zijn vrouw ontvoerd door leden van de Turkse maffia. Reilly's leven is niet het enige dat in gevaar is... Hij moet het immunitesserum snel in handen krijgen voor het te laat is!

ISBN 978 90 452 0590 8

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0790 2

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

GREGG LOOMIS

Het Nassau-geheim

In juli 1942 werd Sir Harry Oakes, een rijke zakenman en goede vriend van de hertog en hertogin van Windsor, vermoord aangetroffen. Zijn dood is tot op de dag van vandaag niet opgelost.

In de Britse kolonie de Bahama's vond in juli 1942 zo'n sensationele moord plaats dat die tijdelijk de Tweede Wereldoorlog van de voorpagina's verdrong.

Sir Harry Oakes, een steenrijke zakenman, werd vermoord aangetroffen op zijn landgoed. De hertog en hertogin van Windsor behoorden tot zijn vriendenkring. De hertog, voormalig koning van Engeland, en zijn gescheiden Amerikaanse vrouw, Wallis Warfield Simpson, voor wie hij de troon had opgegeven, waren tijdens de oorlog naar de afgelegen kolonie gestuurd. Het was bij de Britse regeringsinstanties welbekend dat ze sympathieën koesterden voor de nazi's.

De moord is tot op de dag van vandaag onopgelost gebleven.

Zeventig jaar na het delict raakt Lang Reilly verstrikt in een strijd om nieuw opgedoken bewijsmateriaal dat uiteindelijk een geheim blootlegt: een radicaal koningsgezind genootschap dat bereid is tot het uiterste te gaan om de Kroon niet in verlegenheid te brengen, zowel in het verleden als in het heden. Lang moet voor zijn speurwerk de Atlantische Oceaan oversteken, waar hij met gevaar voor eigen leven het geheim van Nassau ontrafelt.

Het Nassau-geheim is opnieuw een internationale actiethriller met Langford Reilly in de hoofdrol.

ISBN 978 90 452 0985 2

Ook verkrijgbaar als e-book
ISBN 978 90 452 1125 1